

Faraon

Faraon

Nu putem trece mai departe înainte de a spune câteva cuvinte despre copiii pe care Faraon ar fi vrut să-i rețină în Egipt (Exod 10.10). Cu o inimă de părinte, Moise i-a replicat: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și cu fiicele noastre, cu oile și boii noștri” (Exod 10.9). Mulți părinți sunt foarte bucuroși că se află în afara Egiptului, dar nu se sinchisesc de faptul că le-au rămas acolo copiii. O, Dumnezeu să ne facă parte de harul de a o rupe categoric cu lumea, nu numai spre binele nostru, dar și pentru acela al copiilor noștri.

Teribila judecată care l-a lipsit pe Faraon de întâiul său născut a fost în întregime rezultatul necredinței sale. Dacă rândurile acestea vor cădea în mâna unor părinți necredincioși, aş dori să-i îndemn cu lacrimi fierbinți să se gândească bine, înainte de a fi prea târziu, ce preț scump vor trebui să plătească propriii lor copii din cauza necredinței celor ce i-au adus pe lume.

Să ne mai oprim un moment pentru a arunca o privire asupra unui detaliu din viața lui Israel în Egipt în timpul care a precedat fuga sa din această țară. Îl vedem pe Moise cum se ridică plin de râvnă contra asupritorilor poporului său: „Credea că frații lui vor înțelege că Dumnezeu, prin mâna lui le dădea eliberarea; dar n-au înțeles.” (Faptele Apos-tolilor 7.25). Speranța eliberării umpluse inima acestui om al lui Dumnezeu cu 40 de ani înainte ca Israel să fi fost pregătit de plecare. Și totuși, Dum-nezeu, prin Duhul Lui, lucra în sufletul multor Israeliti pentru a-i întoarce spre Dumnezeuul părin-ților lor. Dacă citim în Numeri numele „căpeteniilor adunării” vom fi pur și simplu uimiți de mulțimea numelor care încep cu „El” (care înseamnă, în evreiește, Dumnezeu) (Numeri 1). Elișur înseamnă „Dumnezeu este stâncă mea”; Șelumiel, „prietenul lui Dumnezeu”; Netaneel, „dat lui Dumnezeu”, Eliab, „Dumnezeul meu este tată”. Toți oamenii aceștia s-au născut, cu mulți ani înainte de ieșirea Israelitilor din Egipt, din părinți credincioși care și-au pus toată încrederea și speranța lor în Dum-nezeu. Totuși, ei au trebuit să aștepte mult timp și, fără îndoială, mulți au murit mai înainte de a fi văzut sosind clipa eliberării pe care o așteptaseră. De aici se desprinde pentru noi o lecție foarte importantă. Prin natura noastră, suntem niște ființe tare nerăbdătoare și întâmpinăm mari dificultăți când este vorba să așteptăm ceva. Dar așteptarea noastră se centrează pe Dumnezeu și, dacă aceasta este voia Lui, El va forța lucrurile; însă de multe ori El găsește cu cale să încerce răbdarea noastră, încurajându-ne astfel să stăruim în rugăciune, Iacob a putut spune: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32.26). În Osea 12.4, Duhul lui Dumnezeu comentează această întâmplare astfel: „S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el.” Noi renunțăm foarte repede la a mai aștepta, și până la urmă ne părăsește însăși voința de a acționa, cum s-a întâmplat cu Moise; când i s-a poruncit să meargă și să facă ceea ce voise cu 40 de ani în urmă, el a refuzat. Totuși, acești 40 de ani nu au fost zadarnici, pentru că în momentul când trebuie să intre în acțiune, el pleacă prin puterea lui Dumnezeu, și nu bazându-se pe propriile lui forțe, cum a făcut-o la început. La rândul nostru, și noi va trebui să înțelegem că anii lungi de așteptare nu s-au scurs în zadar, pentru că Dumnezeu ne-a dat, în tot timpul acesta, lecții pe care nu le-am fi învățat niciodată în alte împrejurări.